

[Hans Jacob Sørensen.]

faa denne Ro. Men de politiske Partier er vist ogsaa nu klare over, hvad der tjener dem bedst i den Henseende, og kunde derfor den opnaaede Enighed være Indgangen til en Fredens og Roens Periode paa dette Omraade, vilde meget være vundet. Venstre paaskønner i hvert Tilfælde de Samlingsbestræbelser, der bragte Enighed i Kommissionen, og vi ønsker at bidrage vor Del til, at de Forudsætninger, hvormed man fra de forskellige Organisationers Side tiltraadte Overenskomsten, ikke bliver brudt under Forhandlingerne her i Rigsdagen.

Tilbage har jeg saa en mere politisk Bemærkning og Betragtning, der først vedrører det meget omtalte Ansvar for disse Lovforslag og deres Indhold. Ja, jeg tilstaar, at jeg følte mig noget desorienteret, da jeg hørte den højtærede Finansminister fremsætte Forslaget og i nogle polemiske Bemærkninger, vendt mod Modstanderblade, fastslaa, „at det var vanskeligt for ham at forstaa, at man kan angribe Regeringen for et Forslag, som Regeringen ikke har og ikke kan have noget Ansvar for, et Forslag, som Kommissionen og de politiske Repræsentanter fra alle Partier, som har siddet i Kommissionen, har Ansvaret for, derunder og ogsaa Repræsentanter for de Konservative og Venstre.“ Og da Ministeren ved Slutningen af sin Tale nævnte Forslaget om Voldgiftsretten, sagde han, at disse Forslag forelægges for saa vidt „paa mit Ansvar“, men i den Udformning, de har faaet i Kommissionen ved Forhandling mellem Kommissionens Medlemmer. Ja, da maatte man tænke: kun her paa dette ene Felt mener Ministeren altsaa, at han har et Ansvar, oven i Købet kun et delvist og betinget Ansvar. Man maatte næsten forudse, at Forslaget vilde fremtræde i en typografisk og trykmæssig Skabelon som et privat Forslag, men da det kom, var dets Klædebon som Regeringsforslag i Orden. I det Ydre var det et Regeringsforslag, her var intet i Vejen. Men saa Forslagets Indre? Ja, det er Kommissionens Betænkning, der ligger til Grund for det, og Finansministeren vil sikkert fra alle Sider i Kommissionen faa Tak og Paaskønnelse, fordi han loyalt har fulgt vor Indstilling. Kommissionen var nu ogsaa Finansministerens egen Protegé, og selv om han tillægger den og dens pæne Optræden, dens Dygtighed og Indsigt, dens Forhandlingsvillie og Forligsevne stor Værdi, saa er Kommissionens Indstilling og Betænkning dog i een Forstand kun et Dokument. Kommissionen har aldrig selv haft Magt til at lægge dette Dokument, denne Betænkning som

Forslag paa Rigsdagens Bord. Vi Kommissionens Rigsdagsmedlemmer kunde privat indbringe Forslaget, men hvad Værdi vilde det have haft? Nej, først den Dag, den højtærede Minister lagde Forslaget som *Regeringsforslag* paa Bordet, fik Kommissionens Indstilling sin betydningsfulde Stilling, men den Dag tog ogsaa Finansministeren og Ministeriet deres Medansvar for Forslaget. Jeg siger absolut ikke dette for at dække mig eller andre Kommissionsmedlemmer for vort Ansvar; jeg tror ikke, at vi, som det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen var inde paa, skal til at sige: Vi var kun to Socialdemokrater i Kommissionen, eller: Vi var kun to Venstremænd i Kommissionen, og at vi skulde gaa videre ad den Bane. Vi er i Kommissionen enedes om en Indstilling, den gaar vi ind for, og det Ansvar, der her paahviler os, maa vi tage. Men Ministeren maa ogsaa med sit Ansvar. Ansvarets rette Fordeling maa heller ikke mangle ved denne Sags Behandling og Belysning.

Men hvorfor vilde den højtærede Minister i det hele taget ligesom skubbe Ansvaret for dette Lovforslag fra sig? Ja, en delvis Forklaring fik vi i Udtalelsen om, at Ministeren, om ikke denne enstemmige Indstilling havde foreligget, ifølge Sagens Natur maatte have fremsat et Forslag, der paa adskillige Punkter vilde have været anderledes end det, han nu fremsatte, og det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen gik jo et Skridt videre, idet han talte om, at Socialdemokratiet og Tjenestemændene godt kunde have enedes om et andet Forslag, der havde bragt adskillige Millioner mere til Tjenestemændene. Man skal jo beherske sin Nysgerrighed, og man kan ogsaa forholdsvis let gøre det her, hvor Forholdet er, at Ministeren af egen fri Villie valgte Kommissionsvejen, men den Dag, Ministeren talte, var der sikkert mange, der spurgte, og efter at nu det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen har talt, er der sikkert flere, der spørger: Hvad er det, Socialdemokratiet her tænker paa? Jeg tror, de Herrer skulde have undgaaet at faa disse Spørgsmaal til at lyde, thi det næste Spørgsmaal, der kommer, bliver jo dette: Hvorfor valgte Finansministeren saa Kommissionsvejen? Jeg ved ikke, om Finansministeren vil svare paa det Spørgsmaal nu, efter at det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen har talt, som han har gjort, men det kunde dog have sin Interesse for Rigsdagen at vide i hvert Fald, om det Forslag, som de Herrer har talt om, vilde have kostet Staten flere Millioner end det, der nu foreligger, eller om det maaske vilde have kostet Staten